

ligt, men dog mere end Intet; thi en nordisk Forfatter vil da være beskyttet i hvert af de to andre nordiske Riger saa langt, som han efter sit Hjemlands Love kunde blive; det vil sige, at Retsbeskyttelsen kun vil være fælles, forsaavidt de 3 Rigers Love i denne Henseende dække hinanden. Det er ganske vist noget ufuldstændigt, og derfor har jeg ogsaa i min Forespørgsel antydet Ønsket om, at Beskyttelsen maa udstrækkes videre. Jeg anser det for at være meget ønskeligt, for ikke at sige ligefrem nødvendigt, at der foregaar dels et Gjemmensyn og dels en Kodificering af den danske Lovgivning om dette Emne saaledes, at den kunde komme i Hvide med de to andre nordiske Rigers. Og det kunde fremdeles være ønskeligt, at de to andre Rigers Lovgivelser modtog enkelte Modifikationer. Hvis man kunde opnaa dette, vilde den ønskeligste Fremgangsmaade vel være den, som er fulgt med Hensyn til Møntkonventionen og Vexelkommissionen, at der fra de tre Riger traadte Mænd sammen, som udarbejdede Forslag, der kunde tjene til nærmere Forberedelse for Sagens videre Fremme gennem de 3 Regjeringer. Jeg skal nu til Slutning kortelig gjøre Rede for, hvad der maatte allerede er de Fleste klart, hvorfor jeg, efter at det høie Thing havde givet sit Samtykke til, at jeg stillede denne Forespørgsel, har besluttet tillige at indbringe et Lovforslag. Efter at dette Samtykke var blevet mig meddelt den 1ste April, modtog jeg Meddelelse om, hvad der var foregaaet i Stockholm for nylig, hvad ikke dengang var mig bekendt. Det ses af den nordiske Boghandlertidende af 18de April dette Aar, at den svenske Regjering i sidste Østeraar har henvendt sig til den danske om denne Sag, og at den danske i Begyndelsen af indværende Aar har taget Spørgsmaalet under Behandling. Den svenske Regjering har tillige tilsendt en Foræning, der findes i Stockholm, og som kaldes »Svenska Bokförläggareföreningen« Forhandlingerne om dette Anliggende, og bedet om dens Mening med Hensyn til, hvilket Væderlag fra svensk Side Boghandlerne i Sverrig finde, at der kunde bydes Danmark. Denne Foræning nedsatte et Udvalg, som den 3die April, altsaa i forrige Maaned, afgav sit Svar til den svenske Statsminister de Geer; og dette Svar gik ud paa, at man, i Forventning om en eventuel ny Lov om dette Emne, mellem Danmark og Sverrig fra svensk Side indtil videre ikke burde tilbyde danske Forfattere større Rettigheder, end svenske Forfattere nyde i Danmark, hvorfor det maatte blive nødvendigt, at der søjedes et Tillæg til den svenske Lov af 1877, som saa skulde indbefatte Bestemmelser, der svarede til dem, der aldrig ere traadte i Kraft, men som findes i den danske Lov af 1866. Det vilde gjøre mig ondt, om man vilde gaa den Vej; thi i saa Fald vilde efter min Mening de to andre Riger gjøre et Skridt baglænds for at faae Danmark med. Det

kan være en Slags Høflighed, og det er muligt, at det nævnte Udvalg ikke har kunnet stille sig anderledes; men jeg synes ikke, det er rigtigt, at de skulde gaa tilbage for at faae os med. Det er naturliggere, at vi gaa frem til det Punkt, de ere komne til, og det forekommer mig, at der er saameget mere Grund til at gjøre det Fremskridt, som er antydet i § 1 i det af mig indbragte Lovforslag, som det ellers sandsynligvis vil trække meget længere ud, hvis man skal vente paa, at der gaar en Lov igjennem baade i den svenske Rigsdag og det norske Storting. Det er mig iøvrigt ikke klart, at der behøves et saadant Tillæg. Jeg tror ikke, at det behøves; men jeg er ikke istand til at afgjøre det, og Frygten for, at det skulde være nødvendigt, har bevæget mig til at indbringe mit Lovforslag; men uden Hensyn dertil forekommer det mig rigtigt og i høi Grad ønskeligt, om en saadan Bestemmelse som den, der findes i Lovforlaget, § 1, kunde blive vedtagen. Thi de Bestemmelser, som findes i Loven af 1866, maa vistnok betragtes som forældede og i høi Grad upraktiske. De sætte nogle Betingelser for Gjensidighed, som man ikke kunde vente, at Forfattere saaledes skulde have paa rede Haand: at de skulde paa Titellbladet tilkjendegive, at de vilde udgive en Overtættelse, at de inden 3 Maaneder skulde indsende Exemplarer til det fgl. Bibliothek i Kjøbenhavn, — hvilket for danske Forfattere vilde svare til et eller andet stort Bibliothek i Sverrig og Universitetsbibliotheket i Christiania — og ligeledes at Overtættelserne skulde være paabegyndte og fulendte inden en vis Tid. Disse smaalige Bestemmelser har man ikke anset det for nødvendigt at sætte ind i den svensk-norsk Lov. Det forekommer mig derfor, at vi ville stille os rigtigt ved at tage disse Bestemmelser ud af vor Lovgivning, hvilket vi kunde gjøre saameget lettere, som de aldrig ere traadte i Kraft. Istedetfor at forlange, at de skulde gaa tilbage, skulle vi gaa frem med dem og se at komme i Hvide med dem. Derfor vil jeg sætte megen Pris paa, hvad der iøvrigt ikke foreligger i dette Dieblit, at det af mig indbragte Lovforslag maatte blive fremmet saa hurtigt, at det kunde blive færdigt fra Rigsdagen i denne Samling. Naar jeg derfor i Korthed skal sammensatte, hvad jeg kunde ønske, at den høitærede Indenrigsminister skulde svare paa Forespørgselen, er det for det Første det, at den høie Regjering snarest mulig vilde sride til Udstedelsen af den omhandlede fgl. Rundgjørelse, naturligvis samtidig med, at en lignende udstedtes i de to andre nordiske Riger — og i den Henseende vil der vel neppe være nogen Vanskelighed —, og dernæst at den høie Regjering vilde forbedre en Kodifikation og et Gjemmensyn af de Lovbestemmelser, som for Dieblittet gjælde her i Danmark for, hvad man i Norge kalder: Skrifsteindomsret, og som jeg naturligvis gjerne ønskede ogsaa skulde udvides til Kunstnerret, hvilket jeg